

Farsi: Hope is an Action (Preached by Cheryl Williams at FBC Dec 1st, 2024 – Jeremiah 33:14=16 & Luke 21:25-36)

خوش آمدید. به زمانی که برای کریسمس آماده می‌شویم، خوش آمدید، در این مدت داستان ایمان خود، امیدهای مردم و Advent به وقایع منتهی به تولد عیسی را به یاد می‌آوریم. ما در مورد امید، صلح، شادی و عشقی که تولد مسیح به ارمغان می‌آورد فکر خواهیم کرد. ظهور به معنای آمدن یا رسیدن است و تمرکز فصل در انتظار عیسی است. در حالی که ما تولد عیسی را در این فصل جشن می‌گیریم، همچنین منتظر بازگشت مسیح هستیم که همه چیز را جدید خواهد کرد. از برخی جهات زمان میانی است - جشن گذشته که در آن عیسی به مردمی می‌آید که به دنبال امید، صلح و آزادی هستند، ما در زمان حال زندگی می‌کنیم که در آن سعی می‌کنیم آن داستان را زندگی کنیم و به آینده نگاه می‌کنیم که در آن حقیقت، عدالت، عدالت و صلح حرف آخر را خواهند زد. پس از تجربه مشترک ما از کووید در سراسر جهان، امیدوار بودم که همه ما مهربان تر شویم، شروع به مراقبت از یکدیگر و زندگی در صلح خواهیم کرد. افسوس که اینطور نبود - جنگ در اوکراین، میانمار و خاورمیانه فراوان است. سیاست بیشتر به سمت راست حرکت کرده است. رسانه های اجتماعی به جای اینکه ما را دور هم جمع کنند کاملاً مخرب شده اند. تغییرات اقلیمی بدتر است و به نظر می رسد حقیقت از بین رفته است. رفتار ما با پناهجویان پس از تصویب قانون در این کشور در روز جمعه ظالمانه تر شده است. درست است که بگویم احساس ناامیدی در اطراف وجود دارد. ارمیا چیزی از این تجربه می داند. در حالی که او در اورشلیم باقی مانده است، البته در نوعی زندان و بسیاری از مردمش به بابل تبعید شده اند. در میان مردمی که سرزمین خود را از دست داده اند، نمی توانند به معبد بروند و پادشاه خود را از دست داده اند، احساس ناامیدی وجود دارد. از نظر سیاسی و به عنوان یک قوم خدا، آنها خود را در سختی های زیادی می بینند. آنها در تبعید به سر می برند تا اینکه پس از چند دهه پاریسیان بابل را شکست دادند و به مردم اجازه بازگشت به سرزمین خود را دادند و با این حال ارمیا یک کلمه امیدوار کننده ارائه می دهد، او تصویری ارائه می دهد که در آن خدا به وعده خود عمل می کند و کسی را برمی خیزد که عدالت، عدالت و امنیت را برای مردم به ارمغان می آورد.

اولین خواندن قسمت ما از لوک کمی ترسناک است، بیشتر شبیه پیام عذاب است تا امید. ببینید کمی دقیق تر به آن نگاه کنیم. با این حال لوقا به ما می‌گوید که با نزدیک شدن به رستگاری، به امید صبر کنیم. لوقا به ما می‌گوید که در انتظار خدا جسارت کنیم. با این حال یک کلمه امیدوار کننده در پیام او وجود دارد. به مثل درخت انجیر توجه کنید. 29. سپس مثلی به آنها گفت: «به درخت انجیر و همه درختان نگاه کنید. 30. به محض اینکه برگها جوانه زدند، می توانید خودتان ببینید و بدانید که تابستان نزدیک است. 31. همچنین هنگامی که این چیزها را می بینید، می دانید که ملکوت خدا نزدیک است. 32. به راستی به شما می‌گویم، این نسل نمی‌گذرد تا همه چیز محقق شود. 33. آسمان و زمین خواهد رفت، اما سخنان من از بین نخواهد رفت. در استرالیا در زمان کریسمس این مثل برای ما صادق است - درختان میوه برگ های خود را جوانه زده اند و به ما یادآوری می کنند که تابستان نزدیک است و برداشت در راه است - به زودی آلو، زردآلو و انجیر وجود خواهد داشت. طبیعت در حال انفجار است. آنها برای ما نشانه های امید هستند. اگر به اطراف نگاه کنیم، نشانه هایی از امید در اطراف ما دیده می شود. در کجای دنیای ما بارقه های امید می بینید؟ این هفته گذشته مدتی را با جک نوه راس گذراندم. در میان غم و اندوه عمیق خانواده، جک اینجا بود که راه رفتن را یاد می گرفت در حالی که به صندلی ها آویزان شده بود. او با احتیاط از صندلی بلند می شد تا به او کمک کند تا بلند شود و سپس یکی دو قدم در حالی که دستش را به سمت من دراز کرده بود به سمت من برمی داشت، به این امید که آن را بردارم و به او کمک کنم قدم های بعدی اش را بردارد. سپس او فقط از خنده منفجر می شد، می نشست و همه این کارها را دوباره انجام می داد. او به من نگاه کرد به این امید که من آنجا باشم تا به او کمک کنم احساس امنیت کند. من با امید به او نگاه کردم، همانطور که او روز را روشن می کرد، همانطور که او با چنین شگفتی و کشفی در دنیای اطراف خود مشغول بود. چه نشانه های امید دیگری می بینید؟ همانطور که به امید فکر می کردم، نام گروهی را که در کلیسای قبلی خود در آن شرکت داشتم به یاد آوردم. نام آن امید بود، کلمه فارسی امید. ما با هم امیدوار بودیم - امیدوار بودیم که اعضای آن گروه در اینجا مورد استقبال قرار گیرند، بتوانند برای همیشه او را بمانند و بتوانند پس از گذراندن دورانی از آسیب و اضطراب دوباره زندگی واقعی خود را آغاز کنند. برای برخی، همه آن چیزها اتفاق افتاده است. برای بقیه ما همچنان امیدواریم. با آتش بس در لبنان، می توان امیدوار بود که صلح دوباره به آن بخش از جهان برسد. چند هفته پیش، به مصاحبه دو نفر از اسرائیل/فلسطین گوش دادم. یکی عرب فلسطینی و دیگری یهودی اسرائیلی بود. آنها بخشی از سازمانی به نام "ایستادن با هم" بودند، یک سازمان مردمی متشکل از یهودیان و فلسطینی های اسرائیلی. آنها به همراه هزاران نفر در اسرائیل به خیابان ها ریخته اند و خواستار آتش بس در غزه و آزادی گروگان های اسرائیلی شده اند. آنها با هم تصدیق می کنند که جنگ به نفع کسی نیست و با هم برای برابری، عدالت و صلح تلاش می کنند. نشانه امید. در مصاحبه دو نکته گفتند که توجه من را جلب کرد. اول اینکه مردم بهتر از دولتشان هستند. ثانیاً آن امید یک عمل است. امید یک اسم نیست، یک فعل است. ما باید کاری انجام دهیم، باید صبور باشیم، باید شجاعت داشته باشیم، باید اعتماد کنیم و باید در برابر احتمالات جدید باز بمانیم. مزامیر به ما یادآوری می کند که امید از جانب خدا می آید. ظهور زمان انتظار در امید است. انتظار و امید به زمانی که درک تولد مسیح و همه چیزهایی که او به ارمغان می آورد در زندگی ما نفوذ کند. روزی که ترس ها از بین می روند. مهربانی اعمال ما را دیکته خواهد کرد و صلح حاکم خواهد شد. آمین